

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **V. E.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Petrem Ptáčkem
sídlem Májová 608/23, 350 02 Cheb

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. OAM-8320-44/PP-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. OAM-8320-44/PP-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, tak, že ji zamítl podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je důvodné nebezpečí, že Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zároveň žalobci podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu k vycestování z území ČR v délce 35 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že nepředstavuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, nebyly u něj naplněny podmínky pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný neprokázal skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení společnosti. Jednorázové spáchání majetkového deliktu, kterého se žalobce dopustil, totiž samo o sobě nepředstavuje hrozbu pro základní existenci společnosti. Poukázal na to, že podle vyjádření Probační a mediační služby ke zrušení probačního dohledu nejsou dány žádné hrozby pro vedení řádného života žalobce, což však žalovaný nijak nezohlednil. Žalovaný rovněž nezohlednil, že od odsouzení žalobce uběhlo již více než pět let, od té doby žalobce s výjimkou několika dopravních přestupků plně respektuje právní předpisy, nebyl trestán a vede řádný život, ten vedl i před svým odsouzením.
3. Žalovaný pak neuvedl žádné konkrétní jednání žalobce, které by naplňovalo podstatu závažného narušení veřejného pořádku. Žalobce nebyl nikdy obviněn z násilí, drogové činnosti ani terorismu či organizovaného zločinu. Jeho jediné porušení právních předpisů spočívalo v majetkové trestné činnosti před téměř 10 lety, za tu byl přísně sankcionován a náklady trestu uhradil. Upozornil, že byl při páčání motivován pocitem vděčnosti k osobám, které mu pomohly uprchnout do ČR, což v trestním procesu vysvětlil. Upozornil, že omezení z důvodu veřejného pořádku musí být založeno na individualizovaných okolnostech, napadené rozhodnutí však budí dojem, že na žalobce bylo nahlíženo prismatem obecné nedůvěry vůči cizincům, kteří mají ve své historii problémy. Žalovaný musí zvažovat závažnost a povahu spáchaného trestného činu, jakož i další individuální aspekty jako je např. předchozí bezúhonnost, chování ve vazbě, ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv nebo postoj. Žalovaný měl na základě těchto aspektů posoudit, zda žalobce vykazuje tendenci k opakování trestné činnosti a zda vykazuje znaky společenské škodlivosti do budoucna. Jak nicméně bylo prokázáno, žalobce takové znaky nevykazuje, jeho chování ve vazbě, ve výkonu trestu i po propuštění bylo výtečné. Žalovaný tak nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně aplikoval neurčitý právní pojem. Shrnul, že žalobce nepředstavuje pro ČR žádnou reálnou hrozbu do budoucna, naopak je přínosným a slušným členem rodiny a společnosti.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života svého a své rodiny. Žalovaný nepostupoval v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce upozornil, že posouzení přiměřenosti je nutno oddělit od posouzení existence důvodu veřejného pořádku, žalovaný však tuto hranici v napadeném rozhodnutí nedodržel. Dále namítal, že napadeným rozhodnutím by přišel o možnost legálně pobývat se svou rodinou v ČR, žalobce by byl odloučen od své manželky a dětí manželky (ve věku 14 a 22 let), na jejichž výchově se fakticky podílí, žije s nimi ve společné domácnosti. Manželka je občankou ČR, má zde pracovní a další zázemí, nemohla by přesídlit do jiné země, děti zde chodí do školy. Evropský soud pro lidská práva opakovaně judikuje, že přerušení rodinných vazeb mohou odůvodnit pouze výjimečné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

okolnosti, žalovaný se však omezil pouze na zhodnocení finanční situace rodiny, čímž hrubě bagatelizoval kvalitu rodinného života žalobce a manželky. K důkazu případně navrhl provedení výslechu žalobce a jeho manželky.

6. Rovněž poukázal na dopad na děti manželky, které s žalobcem žijí v jedné domácnosti, žalobce o ně pečuje a poskytuje jim citové zázemí, děti jej považují za otčima. Neudělením pobytového oprávnění tak je zasaženo do práva dětí na rodinný život a je tím porušen princip nejlepšího zájmu dítěte. Žalovaný se v odůvodnění dětmi prakticky nezabýval, jejich nejlepším zájmem přitom bezpochyby je, aby vyrůstaly v úplné rodině s matkou i sociálním otcem. Oddělení dítěte od milujícího a pečujícího člena rodiny je krajním opatřením. Žalobce upozornil, že právo na rodinný život zahrnuje právo rodiny žít pospolu, pokud by žalobce mohl rodinu vidět pouze občas, jejich rodinný život by byl zmařen. Nesouhlasil s tím, že neuhradil náklady svého trestu, naopak všechny náklady uhradil ještě před svým podmíněčným propuštěním.
7. Přinucením žalobce k vycestování do Běloruska by mohlo být porušeno i jeho právo na život a právo nebýt mučen či nebýt vystaven nelidskému zacházení. Žalobci totiž v Bělorusku hrozí závažné perzekuce a trest smrti. Žalovaný tak měl zohlednit i humanitární dimenzi věci. Žalovaný selhal z hlediska správního uvážení ve vztahu k § 174a zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný poukázal na pobytovou a trestní historii žalobce a připomněl, v čem spočívala jeho trestní minulost.
10. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že se v napadeném rozhodnutí obšírně zaobíral neurčitým právním pojmem „veřejný pořádek“. Spácháním zločinu se žalobce dopustil závažného narušení veřejného pořádku, navíc se trestné činnosti dopouštěl po více než dva roky, jako člen organizované skupiny, kde měl vedoucí postavení, značně se podílel na organizaci a trestným činem byla způsobena škoda v řádek desítek milionů korun českých. Na jeho případ tak lze uplatnit výhradu veřejného pořádku podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, žalovaný přihlédl ke všem relevantním okolnostem, které mohou mít vliv na posouzení hrozby budoucího narušení veřejného pořádku. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal i na skutečnost, že žalobci bylo kvůli porušování dopravních předpisů odebráno řidičské oprávnění. Jednání žalobce tak představuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmů společnosti s důvodným podezřením, že by se žalobce mohl dopustit závažného porušení veřejného pořádku i v budoucnu.
11. Z uložené zkušební doby uplynula jen krátká doba na to, aby bylo možné vyslovit závěr, že se žalobce napravil a nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek (zkušební doba končí dne 10. 1. 2028). Žalobci byla uložena bez jednoho roku maximální možná délka zkušební doby. V průběhu zkušební doby navíc porušil dopravní předpisy, což vyústilo v odebrání řidičského oprávnění, lze tak pochybovat o tom, zda se napravil. Podmíněné propuštění samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání a nezaručuje, že se napravil. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49 a ze dne 19. 10. 2023, č. j. 7 Azs 306/2022-45.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12. Ke druhému žalobnímu bodu uvedl, že omezený kontakt s rodinou je třeba chápat jako důsledek trestné činnosti, následky si žalobce měl uvědomit dříve, než s trestnou činností započal. Soukromému a rodinnému životu žalobce se žalovaný věnoval již v napadeném rozhodnutí, zopakoval podstatné okolnosti a shrnul, že žalobce je finančně zajištěn a výkon administrativních a řídicích činností může vykonávat i mimo území ČR. Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že namítaný zásah do soukromého a rodinného života lze považovat za přiměřený s ohledem na ochranu státu a veřejného pořádku. V závěru pak uvedl, že žalobci byla uložena povinnost vycestovat z ČR, nikoliv navrátit se do domovské země. A pokud má žalobce za to, že by byl v domovské zemi ohrožen na životě, má možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany.
13. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 4. 6. 2024 podal žalobce žádost rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu, ve které uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka své manželky S. E., státní příslušnice ČR.
15. Dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob a příslušných trestních rozsudků byl žalobce rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 2. 2020, sp. zn. X, který byl potvrzen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 8. 2020, sp. zn. X, odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) a za pokračující zvláště závažný zločin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 84 měsíců, a trest propadnutí věci, dne 10. 1. 2022 byl podmíněně propuštěn se zkušební dobou do 10. 1. 2028 s dohledem, dohled byl zrušen dne 3. 5. 2024.
16. Uvedená rozhodnutí trestních soudů jsou rovněž součástí správního spisu, stejně tak jako usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 10. 1. 2022, sp. zn. X o podmíněčném propuštění, usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 23. 4. 2024, sp. zn. X o zrušení dohledu probačního úředníka a vyjádření Vězeňské služby ČR Věznice X ze dne 12. 11. 2024.
17. Ve správním spisu je dále založeno usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 11. 2019, sp. zn. X, dle kterého je přípustné vydání žalobce do Běloruské republiky, potvrzující usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 1. 2020, sp. zn. 14 To 157/2019 a usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. I. ÚS 906/20. Rozhodnutím ministryně spravedlnosti ČR ze dne 21. 7. 2021, č. j. MSP-541/2017-MOT-T/59 nebylo vydání povoleno, toto rozhodnutí není nijak odůvodněno.
18. Při výslechu dne 5. 3. 2025 žalobce uvedl, že mu v minulosti svědčila doplňková ochrana, poté se oženil a teď žádá o sloučení s manželkou, aby mohl žít s rodinou a aby mohl pracovat a cestovat po EU. Do ČR poprvé přijel v roce 2013, poté znovu v roce 2014, od té doby vycestoval do některých zemí EU. Na Nový rok 2015 se potkal se svou budoucí manželkou, se kterou po několika měsících začal chodit, vzali se v roce 2023. Manželka žalobce má dvě děti, on vlastní děti nemá. Žalobce bydlí s manželkou a jejími dětmi ve společné domácnosti. Žalobce pracuje ve vlastní společnosti, má rodinnou firmu v Bělorusku, Rusku a na Ukrajině. V domovské zemi byl ve vězení KGB, je proto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

hledanou osobou, jeho právníkovi v domovské zemi zrušili licenci a dali mu pokutu, soudce, který žalobce neodsoudil, šel do důchodu. Jednalo se o vykonstruovaný proces. V roce 2013 žalobce imigroval do ČR. Lidem, kteří mu pomohli překročit hranice do ČR, později pomáhal s trestnou činností. Za to byl odsouzen, od roku 2017 do roku 2022 byl ve výkonu vazby a trestu odnětí svobody, kde ho navštěvovala manželka, jeho otec a řidič. Za poslední 3 roky dostal žalobce dvakrát pokutu za rychlost. Kromě uvedeného na území EU ani v domovském státě nespáchal žádný trestný čin. Svou zemi žalobce nesnáší, má tam sestru a rodiče, v Rusku má dva bratrance, na území EU žádné příbuzné nemá. Je zdravý, v ČR nic nevlastní. Jako možnou překážku vycestování uvedl, že je hledanou osobou v Bělorusku, nemůže cestovat letecky, odváží se maximálně pracovně do Polska nebo Lotyšska.

19. Ve správním řízení byla dne 5. 3. 2025 vyslechnuta i manželka žalobce, která potvrdila údaje uvedené žalobcem. Uvedla, že bydlí ve vlastním bytě a pracuje ve společnosti žalobce.
20. Ve vyjádření ze dne 17. 6. 2025 žalobce uvedl, že byl v domovské zemi vzat do vazby, kde byl opakovaně mučen a psychicky týrán v průběhu zinscenovaného procesu. Většinu zadržení strávil ve vazební věznici KGB. Byl stíhán pro trestné činy krádeže, vědomého lživého udání, vědomé lživé výpovědi, podvodu, loupeže a odcizení dopravního prostředku nebo malého vodního člunu dle běloruského trestního zákona. Rozsudkem ze dne 27. 9. 2012 byl X krajským soudem uznán nevinným a zproštěn obžaloby. Dne 22. 2. 2013 však Nejvyšší soud Běloruské republiky zprošťující rozhodnutí zrušil a rozhodl o opětovném vzetí do vazby. Předsedající soudce, který žalobce zprostil, byl předčasně penzionován, žalobcův obhájce byl zbaven licence, obviněn a odsouzen. Žadateli nezbylo, než uprchnout z Běloruska. V ČR získal dne 16. 7. 2014 doplňkovou ochranu, která mu byla prodlužována do 4. 2. 2021, kdy správní orgán rozhodl, že se neprodlužuje. Žalobce se totiž dopustil trestné činnosti, správní orgán navíc shledal, že mu v domovské zemi již nehrozí nebezpečí trestu smrti, pro který mu byla doplňková ochrana udělena. Tato úvaha vycházela ze záruky běloruské strany o neudělení trestu smrti, pravomoc poskytnout ujištění však má pouze prezident Běloruské republiky. Navíc v kontextu mezinárodního vývoje v posledních letech nemohou záruky Běloruska obstát. Ministryně spravedlnosti ČR následně odmítla žalobce vydat, čímž ČR naplnila své mezinárodní závazky. Dále žalobce upozornil, že trestného činu krádeže se dopustil před téměř 10 lety, po dobu výkonu trestu byl mimořádně pozitivně hodnocen, probační a mediační služba uvedla, že z provedené analýzy rizik a potřeb nevyplývají žádné hrozby pro vedení řádného života i bez výkonu dohledu probačního úředníka. Upozornil na svůj rodinný život, v ČR žije se svou manželkou, se kterou je ve vztahu již přes 10 let, v ČR legálně pracuje, odvádí všechny povinné platby, nemůže však svou rodinu ani vzít na dovolenou, protože v ČR nemá povolený pobyt. Nemá možnost žít mimo ČR, v domovské zemi mu hrozí trest smrti, v každé jiné zemi pak martýrium extradičního procesu do domovské země. K vyjádření přiložil prohlášení svého běloruského obhájce.
21. Napadeným rozhodnutím ze dne 7. 7. 2025 žalovaný zamítl žádost žalobce s odůvodněním, že byly zjištěny takové skutečnosti, které odůvodňují závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek. Zároveň žalobci stanovil lhůtu k vycestování v délce 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný se zabýval i zásahem do soukromého a rodinného života

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobce a jeho rodiny, neshledal však nepřiměřenost zásahu. Blíže se bude soud zabývat obsahem napadeného rozhodnutí v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
24. V posuzované věci žalobce požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU. Není sporu o tom, že žalobce skutečně je rodinným příslušníkem občana EU, a to své manželky Světlany Eltsovy.
25. Soud se při posouzení první žalobní námítky zabýval otázkou, zda v případě žalobce je dáno důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
26. Podle § 87b odst. 1 *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.*
27. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
28. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“) *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
29. Pojem „veřejný pořádek“ je tzv. neurčitým právním pojmem, je tedy na aplikujícím orgánu, aby obsah tohoto pojmu vyložil, a to s ohledem na okolnosti posuzované věci. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 uvedl, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přiblížnout k jeho celkové životní situaci.“

30. V citovaném usnesení č. j. 3 As 4/2010-151 se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem zejména ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, ve své pozdější judikatuře však tyto závěry vztáhnul také k zamítnutí žádosti o přechodný pobyt podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33 či rozsudek ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40).
31. Dle judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) pojem „veřejný pořádek“ *„předpokládá v každém případě kromě narušení společenského řádu, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“* (rozsudek SDEU ze dne 10. 7. 2008, ve věci C-33/07, Jipa, bod 23 a tam citovaná judikatura). Požadavek veřejného pořádku tak musí být chápán restriktivně, zejména má-li odůvodnit odchylku od základní zásady volného pohybu osob (srov. např. rozsudky SDEU ze dne 10. 7. 2008, ve věci C-33/07, Jipa, bod 23 či ze dne 14. 10. 2004, ve věci C-36/02, Omega, bod 30).
32. Předně soud konstatuje, že žalovaný svůj závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl narušit veřejný pořádek, neopřel o jeho záznam v SIS, kam byl vložen Německem na základě mezinárodního zatýkacího rozkazu vydaného Vrchním soudem v Minsku. K tomuto záznamu, ani k řízení vedenému v Bělorusku v této souvislosti nepřihlížel, což je zřejmé ze strany 5 napadeného rozhodnutí.
33. V posuzovaném případě žalovaný dovozuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku žalobcem zejména na základě jeho předchozí trestné činnosti v České republice. Ze znění čl. 27 směrnice č. 2004/38/ES vyplývá, že opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku musí být založena pouze na chování konkrétní osoby, přičemž odsouzení za trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, č. 4523/2023 Sb. NSS uvedl následující. *„To, zda u osoby podmíněně propuštěné z výkonu trestu odnětí svobody je důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba pečlivě posoudit na základě individuálních okolností týkajících se této osoby, zejména toho, jak dlouhá doba již uplynula od ukončení její trestné činnosti, jak dlouho již vedla prima facie nezávadný život ve zkušební době, jaký je její osobní vývoj a dostupné informace o jejím aktuálním chování, o prostředí, v němž se pohybuje, a o tom, zda se dostává do situací, které by mohly vyústit v páchání trestné činnosti či jiné činnosti, jež by mohla představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Chování dotyčné osoby je třeba hodnotit ke dni rozhodování správního orgánu a v perspektivě jejího budoucího chování; minulost dotyčné osoby je relevantní potud, pokud může přiměřeně pravděpodobně napovědět o jejím současném a budoucím chování.“* Dále zde uvedl: *„předchozí odsouzení pro trestný čin tedy samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10 Christo Gajdarov, § 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které*
Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, § 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16 K. a H. F., § 56).“

34. Shodně k tomu Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, bod 39 uvedl, že „podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis).“
 35. Soud napadené rozhodnutí hodnotil optikou uvedených kritérií a došel k závěru, že žalovaný dostal zákonným a judikатурním požadavkům, ve věci dostatečně zjistil skutkový stav a zjištěné skutečnosti správně vyhodnotil tak, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval neurčitým pojmem „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“, jak jsou vymezeny judikaturou, správně vyšel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, dále konstatoval, že primárním účelem daného ustanovení je ochrana veřejného pořádku do budoucna, přičemž při hodnocení této otázky je nutné posoudit řadu různých aspektů dosavadního jednání žadatele, odkázal na čl. 27 pobytové směrnice, shledal, že předchozí odsouzení samo o sobě přijetí takového opatření neodůvodňuje, nicméně jednání naplňující znaky trestného činu může mít celou škálu podob a nabývat různé společenské nebezpečnosti.
 36. Žalovaný vycházel ze zjištění, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti, za což mu byl mimo jiné uložen sedmiletý trest odnětí svobody nepodmíněně a trest propadnutí věci. Trest vyhoštění mu nebyl udělen pouze proto, že mu ještě svědčila doplňková ochrana. Z trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba do 10. 1. 2028. Během té se dopustil dopravních deliktů, které vedly až k tzv. vybodování a souvisejícímu odebrání řidičského průkazu.
 37. Žalovaný považoval v posuzované věci za stěžejní zejména závažnost a okolnosti spáchané trestné činnosti, kterou podrobně popsal. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 2. 2020, č. j. X, který byl následně potvrzen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 8. 2020, č. j. X, uznán vinným v bodě 1) výroku o vině zvlášť závažným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a v bodech 2) – 5) výroku o vině pokračujícím zvlášť závažným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, kterých se dopustil zčásti sám a zčásti ve spolupachatelství. Trestné činnosti se dopouštěl v letech 2015 a 2016, tedy v období dvou let, nešlo o jednorázové jednání. Spočívala v účasti na pěti vloupáních do návěsů kamionů převážející zboží na území ČR a Belgie, odcizování tohoto zboží a jeho následném prodeji v tuzemsku i zahraničí. To vše v rámci organizované skupiny pachatelů, žalobce se této činnosti dopouštěl po předchozím uvážení, motivem byla ziskuchtivost, byla způsobena škoda velkého
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozsahu. Žalobce byl vůdčí osobou dílčí skupiny spolupachatelů, kterým účast ve skupině nabídl, zaškolil je a trénoval, na místě činu je pak i řídil. K trestné činnosti poskytl i materiální podporu, zejména tři vozidla ve vlastnictví obchodní společnosti, jíž je žalobce jediným společníkem i jednatelem, následně žalobce řídil i uschovávání odcizeného zboží, jeho rozprodej a rozdělení zisku, používali i rušičku GPS. Trestní soud jako polehčující okolnosti shledal, že před tímto odsouzením nespáchal trestný čin a napomáhal k objasnění jeho trestné činnosti.

38. Jednalo se tak o velice závažnou úmyslnou trestnou činnost, která byla podle trestního zákoníku kvalifikována jako zvlášť závažný zločin. Nejednalo se o jednorázový prohřešek, žalobce se trestné činnosti dopouštěl opakovaně v rozmezí dvou let, během nichž se dopustil 5 útoků. O závažnosti pak svědčí i to, že 4 z 5 útoků by i samostatně naplňovaly skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu a útoky byla způsobena škoda v řádech desítek milionů korun. Žalobce se navíc na trestné činnosti podílel v rámci organizované skupiny, v níž měl dílčí vůdčí roli, a trestnou činnost tak organizoval. Trestní soud za přitěžující okolnost shledal i to, že žalobce k trestné činnosti skupiny propůjčoval auta ve vlastnictví společnosti, ve které je jediným společníkem i jednatelem.
39. V žádném případě se nelze ztotožnit s žalobní námitkou, dle které se nejednalo o natolik závažné jednání, které by rozvracelo společenský řád. Je patrné, že se jednalo o trestnou činnost úmyslnou, závažnou, dlouhodobou, systematickou, páchanou v rámci organizované skupiny, kde měl žalobce vůdčí úlohu, žalobce se této trestné činnosti motivované ziskem dopouštěl přesto, že byl držitelem doplňkové ochrany a měl dostatečné příjmy ze svého podnikání. Tuto trestnou činnost nelze bagatelizovat tím, že se nejednalo o násilí, terorismus či drogovou trestnou činnost. Už samotná kvalifikace tohoto jednání jako zvlášť závažného zločinu totiž svědčí o opaku, přičemž mezi hodnoty chráněné trestním zákonem patří i ochrana vlastnictví a majetku. Žalovaný pak přesvědčivě popsal řadu okolností, které závažnost páchané trestné činnosti zvyšovaly.
40. Žalobce již v trestním řízení argumentoval tím, že k trestné činnosti byl motivován vděčností k osobám, které mu měly pomoci uprchnout do ČR. S touto námitkou se již vypořádal trestní soud, když uvedl, že žalobce těmto osobám již zaplatil. Tvrzená vděčnost pak rozhodně nemůže být vnímána jako důvod, který by jakkoli ospravedlňoval, že žalobce se jako osoba, které Česká republika udělila mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany, dopouštěl na jejím území takto závažné trestné činnosti.
41. O závažnosti jednání svědčí i uložené tresty, a to zejména délka trestu odnětí svobody. Žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, dále byl odsouzen k trestu vyhoštění, který však byl následně zrušen, a trestu propadnutí věci.
42. Žalovaný tedy nepochybil, pokud z této trestné činnosti vycházel při hodnocení aktuálního a závažného ohrožení pro veřejný pořádek. Žalovaný se však neomezil pouze na předchozí trestnou činnost, ale hodnotil i další okolnosti života žalobce během výkonu trestu i po jeho propuštění. Vzal v potaz hodnocení žalobce z Věznice X, dle kterého bylo jeho chování během pobytu slušné, byl vstřícný k pracovníkům věznice a respektoval jejich autoritu, v kolektivu neměl problémy, konflikty nevyvolával, byla mu udělena 4x pochvala za vzorný úklid a za práci pro věznici. Plnil tedy své povinnosti a prokázal zlepšení, proto byl dne 10. 1. 2022 podmíněně propuštěn a byla mu stanovena

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

šestiletá zkušební doba. Dohled Probační a mediační služby byl zrušen ke dni 3. 5. 2024, žalobce tedy podmínky splnil. Nicméně, žalovaný též konstatoval, že žalobci byla stanovena zkušební doba u horní hranice možné délky, což rovněž svědčí o závažnosti páchané trestné činnosti, tato zkušební doba dosud neuběhla. Žalobce byl sice podmíněně propuštěn za očekávání, že v budoucnu povede řádný život, to však nelze směřovat s tím, že žalobce již nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek.

43. Přestože nelze zjednodušeně konstatovat, že překážka pro vydání povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu, určitou indicii tato okolnost představuje. Při rozhodování tak lze vzít v úvahu i fakt, že je žalobce stále ve zkušební době, byť nelze paušálně vylučovat, že by po dobu zkušební doby mohl svým chováním prokázat, že již z jeho strany nehrozí narušení veřejného pořádku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49). Žalovaný v tomto smyslu postupoval, ke zkušební době přihlédl, hodnotil však zejména to, že žalobce ve zkušební době spáchal dopravní přestupky, což vedlo k odebrání jeho řidičského průkazu. Nebylo tak možné dospět k závěru, že u žalobce již závadové chování nehrozí. Soud se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje.
44. Je též třeba konstatovat, že žalobce v ČR žije od roku 2014 a již od roku 2015 se dopouštěl trestné činnosti.
45. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav ve smyslu výše uvedené judikatury, žalobce pak nepoukázal na žádnou konkrétní skutkovou okolnost, kterou by žalovaný opomenul. Žalovaný hodnotil případ žalobce individuálně, přičemž shora popsané aspekty svědčí o tom, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Dobré chování ve výkonu trestu a splnění podmínek pro zrušení probačního dohledu nemohlo převážit ostatní okolnosti, tedy délku a závažnost jeho trestné činnosti, trvající zkušební dobu a spáchání dalšího protiprávního jednání (dopravních přestupků), pro které mu byl odebrán řidičský průkaz. Nelze tak rozhodně konstatovat, že by žalobce po svém propuštění žil řádným životem.
46. Soud se proto plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, podle něhož v případě žalobce existují natolik závažné skutečnosti, ze kterých lze důvodně dovodit, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Byly tak splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
47. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítal nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jeho manželky a dvou dětí manželky a porušení principu nejlepšího zájmu dítěte. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.
48. Zákon o pobytu cizinců obecně nestanoví pro případ, kdy žalovaný zamítá žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU z důvodu, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se však tímto posouzením správně zabýval, a to v souladu s čl. 27 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES a s příslušnou judikaturou, a to v rozsahu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Současně je však nutné připomenout, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince bude brán

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince (např. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 Azs 87/2020-86).

49. V obecné rovině platí, že rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112 či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).
50. Zároveň platí, že čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající zájem státu na vycestování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44 nebo ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).
51. Soud v první řadě podotýká, že ve věci byl dostatečně zjištěn skutkový stav i stran soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný se přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života věnoval dostatečně, samostatně a s poukázáním na čl. 8 Úmluvy, přičemž nelze konstatovat, že by od pouhé hrozby pro veřejný pořádek odvozoval bez dalšího i přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Nicméně, jak správně konstatoval žalovaný, čl. 8 odst. 2 Úmluvy připouští, že do práva na respektování soukromého a rodinného života lze zasáhnout mj. v zájmu ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti. Uvedl též judikaturu NSS, dle které by v dané situaci mohlo k nepřiměřenosti dojít pouze tehdy, byl-li by dopad do soukromého a rodinného života žalobce mimořádně závažný (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36). Takové okolnosti však zjištěny nebyly.
52. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce žije na území ČR od roku 2014, je zdravý a v produktivním věku, má na území ČR manželku, která je české státní příslušnosti a společně s ní a s jejími dětmi z předchozího vztahu (dcera, narozená X, a syn, narozený X) žijí v bytě manželky, dcera nastupuje na střední školu, syn studuje na vysoké škole. Žalobce podniká v rámci několika společností, a to jak na území ČR, tak na území Běloruska, Ruska a Ukrajiny, žalobce je finančně zajištěn, přičemž výkon těchto činností může zajišťovat i mimo území ČR. Manželka pracuje ve společnosti manžela, vykonává administrativní činnost, nicméně na této práci není nijak závislá, podobnou práci může vykonávat i u jiné společnosti nebo jí manžel může finančně podporovat i ze zahraničí. Žalovaný též shledal, že manželka je v případě odjezdu žalobce schopna se postarat o své děti, když tak činila i po dobu, co byl žadatel ve vězení. Konstatoval, že přání žalobce žít s rodinou je sice pochopitelné, nelze jej však v daném případě nadřadit nad zájem ČR. Žalobci není zakázán další pobyt na území, žalobce sám však nadřadil nelegální zisk z trestné činnosti svému soukromému a rodinnému životu.
53. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahovalo do soukromého a rodinného života žalobce, v dané věci nejsou dány žádné mimořádné okolnosti. Jak žalovaný uvedl, manželka žalobce na něm není nijak závislá, je dospělá, svéprávná, vlastní byt, ve kterém s dětmi bydlí, pracuje sice ve společnosti žalobce, není však vyloučeno, aby podobnou výdělečnou činnost vykonávala i jinde, případně jí nadále může finančně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

podporovat žalobce. Žalovaný nijak nezpochybňoval rodinný život žalobce, nicméně uvedené okolnosti nejsou v daném kontextu nijak mimořádné, že by na jejich základě mohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy. Je též třeba připomenout, že žalobce byl značnou dobu jejich vzájemného vztahu (tj. od 12. 6. 2017 do 10. 1. 2022) ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy vedení rodinného života bylo značně omezeno, což svým jednáním vyvolal sám žalobce. Manželka byla schopna se o své děti postarat i před svým vztahem se žalobcem, i po dobu jeho výkonu trestu odnětí svobody, a není důvod, proč by to nemohla činit i nadále. Soud neprováděl k důkazu výslechy žalobce a jeho manželky, neboť tito byli vyslechnuti ve správním řízení. Neprováděl k důkazu ani potvrzení ÚSSZ pro hlavní město Prahu a Středočeský kraj ze dne 23. 7. 2025 o zaměstnání manželky ve společnosti žalobce, neboť tato skutečnost byla v řízení nesporná.

54. Co se týče dětí manželky, je třeba připomenout, že žalobce, ani jeho manželka při svém výslechu nijak neakcentovali, že by žalobce nemohl vycestovat s ohledem na svou vazbu k jejím dětem. Žalobce v řízení pouze velice obecně uvedl, že se podílí na výchově dětí manželky, nic konkrétnějšího ohledně jeho vztahu s dětmi nebylo tvrzeno a není to tvrzeno ani v žalobě. Ohledně syna je třeba konstatovat, že je již zletilý, ve věku 22 let, žádná forma závislosti na žalobci nebyla tvrzena, žalobce není jeho otcem. Dcera pak je ve věku 14 let, nastupovala na střední školu, žalobce není jejím otcem, ani zde nebyla tvrzena žádná závislost na žalobci, ani nebylo uvedeno nic konkrétního ohledně jejího vztahu se žalobcem. Žalobce byl v letech 2017 – 2022 omezen na osobní svobodě, tudíž v tomto období vztah s dětmi rozvíjet nemohl. O otci dětí nebylo v řízení ničeho tvrzeno. S ohledem na uvedené lze stěží usuzovat, že by vydání napadeného rozhodnutí mohlo nepřiměřeně zasáhnout do sféry dětí manželky žalobce.
55. Žalovaný na straně 15 napadeného rozhodnutí v kontextu vypořádání námitek žalobce nepřesně uvedl, že dosud neuhradil náklady svého trestu, byť v předchozí větě hovořil o tom, že žalobce dosud neuhradil škodu způsobenou trestným činem, neboť se mu nepodařilo identifikovat organizaci, které má škodu nahradit. Povinnost uhradit poškozeným škodu byla žalobci uložena trestním rozsudkem, přičemž dle usnesení o zrušení probačního dohledu žalobce prostředky na úhradu škody má, pouze se mu dosud nepodařilo identifikovat organizaci, které má škodu hradit. Je tak zřejmé, že se jednalo o úhradu škody a uvedená dílčí nepřesnost nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Daný bod ani nebyl stěžejní z hlediska úvah žalovaného.
56. Soud tak souhlasí se závěry žalovaného, že hrozba narušení veřejného pořádku ze strany žalobce převáží nad zájmem na ochraně žalobcova soukromého a rodinného života. Soud nepopírá, že zamítnutí žádosti o přechodný pobyt představuje určitý zásah do života žalobce a jeho rodiny, tento zásah však nelze vzhledem k okolnostem považovat za nepřiměřený. Zájem na soukromém a rodinném životě nepřeváží nad negativními okolnostmi žalobcovy trestné a protiprávní činnosti, aktuální hrozbou pro veřejný pořádek a zájmy ČR na ochranu před touto hrozbou.
57. Žalobce rovněž namítal, že při posouzení přiměřenosti měl žalovaný zohlednit i humanitární dimenzi jeho případu, žalobci totiž v domovské zemi hrozí perzekuce a trest smrti. Tato námitka není důvodná.
58. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval totožnou námitkou žalobce, přičemž neshledal, že by v této souvislosti byla dána nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Žalovaný tak zejména poukázal na to, že trestní stíhání žalobce v Bělorusku bylo řešeno v rámci řízení o mezinárodní ochraně, kdy Česká republika žalobci udělila doplňkovou ochranu, žalobce požíval jejích výhod, nicméně dopouštěl se závažné trestné činnosti již rok po svém příchodu na území, čímž ohrozil toto své pobytové oprávnění, doplňková ochrana mu byla odebrána, již tehdy mohl využít svědectví M. Z. Poukázal na to, že soudy včetně Ústavního soudu považovaly vydání žalobce za přípustné, až ministryně spravedlnosti vydání zamítla, ovšem bez jakéhokoli zdůvodnění. Napadeným rozhodnutím není rozhodováno o vydání žalobce. Žalobce se sice obává vydání do Běloruska, nicméně cestuje do Polska a Lotyšska a sám se tomuto nebezpečí vystavuje, neboť může být při kontrole zadržen. Nepřiměřenost tak shledána nebyla. Soud se s jeho posouzením ztotožňuje.

59. Soud v této souvislosti konstatuje, že otázku přiměřenosti je třeba hodnotit vždy ve vztahu k účinkům toho konkrétního rozhodnutí. V daném případě žalobce povolením k pobytu nedisponuje, což se v případě zamítnutí žádosti nijak nezmění. Je třeba též zdůraznit, že žalobce v České republice disponoval mezinárodní ochranou, tuto však pozbyl výlučně v důsledku své úmyslné závažné trestné činnosti. Česká republika tím dala najevo, že bez ohledu na to, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, mu již ochranu před případnou vážnou újmou v zemi původu poskytovat nebude. Takový postup je zcela v souladu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami. Není pak namístě, aby ze stejného důvodu byla konstatována nepřiměřenost neudělení pobytového oprávnění.
60. Dále je třeba poukázat na to, že možností vycestování resp. vydání žalobce do domovského státu se již soudy obšírně zabývaly v řízení o vydání žalobce do Běloruska. Všechny soudy včetně Ústavního soudu (nález ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. I. ÚS 906/20) dospěly k závěru, že vydání žalobce do domovské země je možné, neboť ze strany domovské země jsou dány takové záruky, které zajišťují, že žalobci v domovské zemi nehrozí nebezpečí mučení, podrobení nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestu. Ministryně spravedlnosti, která vydání nakonec zamítla, neuvedla žádné důvody svého rozhodnutí, tedy na argumentaci tohoto rozhodnutí nelze nijak stavět.
61. Správní orgány jsou sice vázány zásadou nenavrácení, tzv. non-refoulement obsaženou v čl. 2 a 3 Úmluvy, která „stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila.“ V daném případě však napadeným rozhodnutím není uložena povinnost vycestovat do domovského státu, pouze povinnost vycestovat z území ČR, takové rozhodnutí ani nemůže být nuceně vykonáno. Dostát závazku non-refoulement lze přitom například i navrácením cizince do bezpečné třetí země. Žalobce přitom má možnost řešit důvody znemožňující vycestování i v jeho situaci jiným způsobem, může požádat o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 179 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Otázka, zda žalobce disponuje platným cestovním pasem, není s ohledem na výše uvedené z hlediska důvodů napadeného rozhodnutí rozhodná.
62. Soud dále uvádí, že manželku žalobce vyrozuměl o probíhajícím řízení a vyzval ji k vyjádření, zda bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a to výzvou ze dne 12. 8. 2025 (č.l. 43), která byla manželce doručena dne 25. 8. 2025. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Manželka žalobce však ve stanovené lhůtě ani později na tuto výzvu nijak nereagovala, soud s ní tedy jako se zúčastněnou osobou nejednal.

63. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
64. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. září 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.